

— istnienie takiego zagrożenia może wyjątkowo zostać stwierdzone, jeżeli przemoc nieselektywna charakteryzująca trwający konflikt zbrojny – której oceny dokonują właściwe organy krajowe rozpatrujące wniosek o przyznanie ochrony uzupełniającej lub sąd państwa członkowskiego, do którego przekazano do rozpatrzenia odmowę przyznania takiej ochrony – osiągnęła poziom na tyle wysoki, że istnieją istotne podstawy, aby uznać, iż jeśli dana osoba wróci do omawianego państwa lub regionu, może narazić się na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej i zindywidualizowanej krzywdy ze względu na sam fakt przebywania na tym obszarze.

(¹) Dz.U. C 8 z 12.1.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Commune de Sausheim przeciwko Pierre Azelvandre

(Sprawa C-552/07) (¹)

(Dyrektywa 2001/18/WE – Zamierzone uwolnienie organizmów genetycznie zmodyfikowanych – Miejsce uwolnienia – Poufność)

(2009/C 90/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Commune de Sausheim

Strona pozwana: Pierre Azelvandre

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Conseil d'Etat (Francja) – Wykładnia art. 19 dyrektywy Rady 90/220/EWG z dnia 23 kwietnia 1990 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów genetycznie zmodyfikowanych (Dz.U. L 117, str. 1) i art.4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska (Dz.U. L 41, str. 26) – Pojęcie „miejsca uwalniania” organizmów genetycznie zmodyfikowanych (GMO) – Uwalnianie ograniczone do konkretnej działki ewidencyjnej czy dotyczące większego obszaru geograficznego (gmina,

kanton, departament)? – W pierwszym przypadku możliwość odmowy udostępnienia oznaczeń ewidencyjnych danej działki z powodów związanych z ochroną porządku publicznego i bezpieczeństwem osób i mienia

Sentencja

1) „Miejsce uwolnienia” w rozumieniu art. 25 ust. 4 tiret pierwsze dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG jest ustalane na podstawie każdej informacji dotyczącej uwolnienia przedstawionej przez zgłaszającego właściwym organom państwa członkowskiego, na terytorium którego ma nastąpić owo uwolnienie, w ramach procedur przewidzianych w art. 6–8, 13, 17, 20 lub 23 tej dyrektywy.

2) Zastrzeżenie dotyczące ochrony porządku publicznego lub innych interesów chronionych przez prawo nie może zostać podniesione przeciwko udostępnieniu informacji wymienionych w art. 25 ust. 4 dyrektywy 2001/18.

(¹) Dz.U. C 37 z 09.02.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 19 lutego 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Athesia Druck Srl przeciwko Ministero delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-1/08) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT – Artykuł 9 ust. 2 lit. e) – Artykuł 9 ust. 3 lit. b) – Trzynasta dyrektywa VAT – Artykuł 2 – Miejsce świadczenia – Usługi reklamowe – Zwrot podatku VAT – Przedstawiciel podatkowy)

(2009/C 90/08)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte suprema di cassazione (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Athesia Druck Srl

Strona pozwana: Ministero delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Corte suprema di cassazione (Włochy) – Wykładnia art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) – Usługi reklamowe – Ustalenie miejsca świadczenia usług – Świadczenie usług przez przedsiębiorstwo mające siedzibę na terytorium Wspólnoty na rzecz przedsiębiorstwa mającego siedzibę w państwie trzecim, lecz mającego przedstawiciela podatkowego na terytorium państwa członkowskiego

Sentencja

W odniesieniu do usług reklamowych, w sytuacji, gdy usługobiorca ma siedzibę poza terytorium Wspólnoty Europejskiej, miejscem świadczenia jest, co do zasady, siedziba usługobiorcy zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej przez dyrektywę Rady 84/386/EWG z dnia 31 lipca 1984 r. Niemniej jednak państwa członkowskie mogą, na zasadzie odstępstwa od tej reguły, korzystając z uprawnienia przewidzianego w art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388, ustalić miejsce świadczenia tych usług na obszarze zainteresowanego państwa członkowskiego.

Jeżeli skorzystano z uprawnienia przewidzianego w art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 z późniejszymi zmianami, świadczenie usługi reklamowej spełnione przez usługodawcę mającego siedzibę we Wspólnocie Europejskiej na rzecz usługobiorcy mającego siedzibę w państwie trzecim, niezależnie od tego, czy usługobiorca jest usługobiorcą końcowym, czy pośrednim, uznaje się za spełnione we Wspólnocie Europejskiej, pod warunkiem, że faktyczne korzystanie i eksploatacja w rozumieniu art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 ma miejsce wewnątrz zainteresowanego państwa członkowskiego; w odniesieniu do usług reklamowych zachodzi to w sytuacji, gdy przekaz reklamowy będący przedmiotem świadczenia jest rozpowszechniany z terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego.

Artykuł 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 z późniejszymi zmianami nie może prowadzić do opodatkowania usług reklamowych świadczonych przez usługodawcę mającego siedzibę poza Wspólnotą Europejską na rzecz jego własnych klientów, nawet jeśli ten usługodawca jest jednocześnie usługobiorcą pośrednim z uwagi na wcześniejsze świadczenie usług, a świadczenie tego rodzaju nie należy do zakresu stosowania art. 9 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy oraz, bardziej ogólnie, do zakresu stosowania całego art. 9 powyższej dyrektywy, do których to przepisów wyraźnie odwołuje się art. 9 ust. 3 lit. b) tej samej dyrektywy.

Fakt, iż świadczenie podlega opodatkowaniu zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 nie stoi na przeszkodzie prawu podatnika do żądania zwrotu podatku VAT z chwilą, gdy spełni warunki wskazane w art. 2 trzynastej dyrektywy Rady z dnia 17 listopada 1986 r.

w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych – warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty.

Wyznaczenie przedstawiciela podatkowego nie ma, jako takie, wpływu na opodatkowanie lub brak opodatkowania usług, z których osoba reprezentowana skorzystała, albo które osoba ta świadczyła.

(¹) Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Postanowienie Trybunału z dnia 27 listopada 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Hiszpania) – N.N. Renta SA przeciwko Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC), Generalidad de Cataluña

(Sprawa C-151/08) (¹)

(Artykuł 104 §3 regulaminu postępowania – szósta dyrektywa VAT – Artykuł 33 ust. 1 – Pojęcie „podatków obrotowych” – podatek krajowy od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego)

(2009/C 90/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, Hiszpania.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: N.N. Renta S.A.

Strona pozwana: Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC), Generalidad de Cataluña

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Wykładnia art. 33 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) – Pojęcie „podatków obrotowych” – Podatek krajowy od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego